

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘ. ΧΡΙΣΤ. ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΝΩΣΕΣΘΕ ΤΗΝ ΑΠΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ Η ΑΠΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ (ΙΩΑΝ. 8.32)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΕΤΗΣΙΑ:	Ἐσωτερικοῦ	δραχ. 15
»	Ἐξωτερικοῦ	φρ. 15
»	Ἀμερικῆς	δολ. 2

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ

ΤΩ ΑΙΔ. ΔΙΕΥΘΥΝΤῃ

κ. ΘΩΜΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΩ

Γραφεία: Γερμανοῦ 25.

Η ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΜΟΝΩΝ

Ἐδημοσιεύθη Νομοθετικὸν Διάταγμα εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς 11^{ης} Ἰουνίου ἐ.ε. δι' οὗ ἀπασαί αἱ ἱεραὶ μοναὶ ἐκάστης ἱερᾶς Μητροπόλεως συγχωνεύονται εἰς μίαν ἥτις καὶ μόνη θὰ παραμένῃ ἐν ἐνεργείᾳ. Ἀπασαί αἱ ἄλλαι θὰ μεταβληθῶν εἰς Μετόχια ἢτοι ἐξαρτήματα τῆς μιᾶς καὶ μόνης Μονῆς. Εἰς τὸ ἐξῆς ἡ περιουσία καὶ τὸ προσωπικὸν τῶν Μονῶν ἐκείνων θ' ἀνήκουν εἰς τὴν εἰς ἣν συγχωνεύονται Μονήν. Ἐκ τοῦ διατάγματος τούτου ἐξαιροῦνται αἱ ἔχουσαι ἐξαιρετικὴν ἱστορικὴν ἢ θρησκευτικὴν σημασίαν. Εἰς ἀπάσας τὰς διατηρουμένας ἱερὰς Μονὰς εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἰσχύῃ τὸ κοινοβιακὸν σύστημα. Παρ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου φαίνεται ὅτι τὸ Νομοθετικὸν τοῦτο διάταγμα θὰ ἐφαρμοσθῇ δικτατορικῶς δικαίῳ ἀφ' οὗ μάλιστα ἤδη ὠνομάσθη Πρωθυπουργὸς ὁ κ. Ἀθαν. Εὐταξίας ὁ τέως Πρόεδρος τῆς Ἀεροπορικῆς ἀμύνης τῇ ὑποδείξει τοῦ ὁποίου ἐδημοσιεύθη τὸ διάταγμα τοῦτο. Φαίνεται ὅτι αἱ ἐκάστοτε Κυβερνήσεις τῆς Ἑλλάδος ἀμιλλῶνται τίς θὰ φανῇ μᾶλλον ἐχθρικῶς πρὸς τὴν ἐθνοσώτειραν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐν ᾧ ἀφ' ἐτέρου ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς ὑποστηρίζουν σκανδαλωδῶς τὰς ἄλλας θρησκευτικὰς ἀποχρώσεις μὴδ' αὐτῶν τῶν λίαν ἀντεθνικῶς δρωσῶν ὑπούλων αἰρέσεων τοῦ Χιλισμοῦ καὶ Οὐνιτισμοῦ ἐξαιρουμένων ὡς ἐν ἄλλῃ στήλῃ βλέπει ὁ ἀναγνώστης. Τὸ παράδοξον ὅμως εἶναι πῶς ὁ κ. Ἀθαν. Εὐταξίας ὁ τῶσον νομιζόμενος

εὐσεβὴς καὶ τῶσον ἐργασθεὶς καὶ ἐνδιαφερόμενος διὰ τὰ Ἐκκλησιαστικά μας πράγματα εἰς τὸ τέλος τοῦ βίου του κρημνίζει ὅτι προσεπάθη ἐκ νεανικῆς του ἡλικίας νὰ ἀνεγείρῃ. Πῶς φέρεται τῶσον ἐχθρικῶς πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἣν τῶσον πολὺ μέχρι τοῦδε ἠγάπησε καὶ ὑπεστήριξε. Νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἐξήλωσεν δόξαν Ἡροστράτου; δὲν θέλομεν νὰ τὸ πιστεύσωμεν. Νὰ δεχθῶμεν ὅτι καναὶ ἀντιλήψεις ἢ εἰσηγήσεις περὶ τοῦ ὅτι σήμερον οὐδένα σχεδὸν σκοπὸν ἐκπληροῖ ὁ Μοναχικὸς κόσμος τὸν παρέσυραν; Ἄλλ' ἐὰν τοῦτο δεχθῶμεν διατι νὰ μὴ ἐπιζητήσῃ καὶ ἐπιδιώξῃ τὴν ἀναδιοργάνωσιν αὐτῶν καὶ ὄχι τὴν διάλυσιν; Ἐν πάσει περιπτώσει καὶ ἐκ τούτου συνάγεται ἐν σπουδαῖον δίδαγμα βασιζόμενον ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου ρητοῦ οὐδὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ.

Διὰ τοῦ Ν. Διατάγματος τούτου ἐπιβάλλεται δικτατορικῶς ὁ κοινοβιακὸς βίος εἰς ὅλας τὰς Μονὰς. Παρ' ὅλας τὰς ἀντιρρήσεις τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἔχη τις διὰ τὸ σύστημα τοῦτο, καὶ τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ ἰδίως κατὰ τὴν σημερινὴν ὑλιστικὴν ἐποχὴν δὲν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ ἰδεῶδες μοναστικὸν σύστημα. Καὶ ἂν μέχρι σήμερον δὲν ἦτο εὐκόλον λόγῳ τῶν σπανίων ἀδαμαντίνων χαρακτήρων τῆς σήμερον νὰ ἐξυψωθῇ ὁ Μοναχικὸς βίος ἐν Ἑλλάδι ἤδη τοῦτο καθίσταται εὐκολώτερον. Ἐκ τῶν τῶσων μοναχῶν ἕκαστος Μητροπολίτης θὰ δύναται νὰ ἐκλέξῃ τοὺς καταλλήλους ἵνα ἀναδιοργανώσωσιν τὴν μοιδικήν

του ἱερὰν Μονὴν καὶ νὰ τὴν μεταβάλλουν εἰς πνευματικὸν φυτώριον καὶ ἀληθῆ ὄασιν ἐν ἐρήμῳ. Σὺν τῷ χρόνῳ λόγῳ τοῦ νέου συστήματος αἱ ἀργαὶ γαστέρες καὶ οἱ ὡς πλουτισμὸν ἔχοντες τὴν εὐσέβειαν δὲν θὰ δύνανται νὰ ζήσουν ἐν ταῖς Μοναῖς καὶ ἐπομένως φυσιολογικῶς θὰ ἀποσύρῳνται εἴτε διὰ τοῦ θανάτου εἴτε ἄλλως πως, θὰ προσέρχονται δὲ ὡς μοναχοὶ εἰς τὸ ἐξῆς μόνον οἱ θέλοντες νὰ ζήσουν τὴν ὄντως ἀγγελικὴν μοναχικὴν ζωὴν. Ἐπίσης θὰ ἠδύναντο ἢ μᾶλλον θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξηγνάγαζον οἱ Μητροπολίται τοὺς κακῶς ἐν ταῖς πόλεσι διαβιῶντας ἀγάμους κληρικοὺς νὰ περιορισθοῦν εἰς τὰς μονὰς των καὶ ἐκεῖ νὰ ἐργασθοῦν πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν συναδέλφων των καὶ τῆς Μονῆς των ὁπόθεν τμηματικῶς καὶ κατὰ περιόδους, καὶ δι' ὠρισμένον χρόνον νὰ κατέρχονται εἰς τὰς πόλεις πρὸς φωτισμὸν τῶν πιστῶν ὡς ἔπραττον καὶ οἱ μοναχοὶ τῶν πρώτων αἰῶνων.

Η ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ ΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἀποδεκτῆς ἅπαξ γενομένης τῆς ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς, κατ' ἀνάγκην θὰ δεχθῶμεν καὶ τὴν ἀθανασίαν τῆς καθ' ὅτι καὶ κατὰ τ' ἀνωτέρω ἄνευ ταύτης ἔκειναι εἶνε περιττὴ καὶ ἀκατανόητος, ἢ δὲ δημιουργία παιδιὰ ἀπλῆ καὶ ἄσκοπος. Ἡ Γραφὴ τὸ ὑποστηρίζει: «Ἐγὼ εἰμι Θεὸς ζώντων». Ἄλλως λογικῶς ἔτι πλεῖον τοῦτο ἀκατανόητον, καθ' ὅτι ἀφ' οὗ ἢ ὕλη δὲν καταστρέφεται τελείως πόσῳ μᾶλλον τὸ πνεῦμα. Τὸ νὰ ἐκχυθῆ εἰς τὴν γενικὴν τοῦ κόσμου ψυχὴν, κατὰ τοὺς Πανθεϊστάς, ἢ νὰ μεταβληθῆ εἰς ἄλλου εἶδους δύναμιν, κατὰ τοὺς ὕλιστάς, εἶνε ἠθικῶς καὶ κατὰ πάντα λόγον ἀπόβλητον καθ' ὅτι τότε ἐγείρονται τὰ προβλήματα: διατί ζῶμεν, ὑποφέρομεν, θυσιαζόμεθα; ποῦ ὑπάγωμεν; ποιοὶ εἰμεθα; ποῦ ἢ θ. Νέμεσις; αἱ μεγάλαί ἰδέαι, ἡ ἀρετὴ λόγος ἀρ' ἦν; τίς θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ κακὸν καὶ θὰ μᾶς συνδράμῃ εἰς πρόοδον; διατί; Χάριν ταύτης μᾶς ἐδόθη ὁ λόγος εἶδ' ἄλλως θὰ τὸν ἐξρησιμοποιούσαμεν πρὸς αὐτοχειρίαν καὶ ὄχι πρὸς πρόοδον. Αἱ ἐν τῇ Ἀπολογητικῇ ἀπαντῶσαι πλεῖστα ἀπέλειπον ἀπλῆς ἀποδείξεως καὶ συνοψι-

ζόμεναι εἰς τὴν Τελολογικὴν, Ὀντολογικὴν, Ἠθικὴν καὶ Ἱστορικὴν, ἐν τῇ Λογματικῇ ἀπλῶν ἐνδείξεων θέσιν μόνον κατέχουν, ἐφ' ὅσον αἱ ἀποδείξεις προσωρίσθησαν διὰ τὰ ἀντιληπτὰ εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν, εἰκασίαν μόνον κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον βεβαίαν δυνάμεθα νὰ συναγάγωμεν ἐκ τῶν ὑπὲρ τὴν ἡμετέραν κατάληψιν οἶον ἢ νοητὴ ψυχῆ.

ΜΕΡΗ ΑΥΤΗΣ

Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ εἶνε μία καὶ ἀπλῆ ὅπερ ἀποτελεῖ καὶ ἐτέραν τῆς ἀθανασίας τῆς ἐνδείξιν. Τῇ θεωρίᾳ τοῦ Πλάτωνος στοιχῶν ὁ σοφὸς Ἀποκλιναρίος ἵνα ἐδραϊώσῃ τὰς περὶ Ἰησοῦ ὡς Σαρκοφόρου θεοῦ θεωρίας, διχοτομεῖ τὴν ψυχὴν, ἐσχάτως δὲ καὶ τινες Διαμαρτυρόμενοι παρερμηνεύοντες ἰδίᾳ τὰ (Ἀ' Θεοσ. 5, 23 καὶ Ἐβρ. 4, 12) ἐπιζητοῦν διαφορὰν μεταξὺ ψυχῆς καὶ πνεύματος. Καὶ ἡ μὲν Πλατωνικὴ θεωρία τοῦ Ἀποκλιναρίου εἰ καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς δομημένη καὶ πρὸς ἄλλο τέλος τείνουσα κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Αἱ τῶν νεωτέρων ὁμῶς γινῶμαι ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν δογματικὸν χαρακτῆρα ἢ ἐν ταῖς ἀκολουθίαις των δὲν προσκροῦν εἰς δόγμα εἶνε ἀσπασταὶ ὡς γινῶμαι ἐρμηνευτῶν ἀλλὰ καθ' ἡμᾶς ἐσφαλμένα. Καὶ παρ' ἡμῖν ἐσχάτως ἠγέρθη μέγας θόρυβος, ὡς μὴ ὤφειλε, περὶ τοῦ ἀπλοῦ αὐτοῦ ζητήματος. Ἡ λέξις πνεῦμα ὡς καὶ ἡ ψυχὴ ἐν τῇ Γραφῇ εἶνε πολυσήμαντος καὶ ἰον σημαίνει τὸ Ἄγ. Πνεῦμα. 2ον Ἠνοήν, 3ον Λογικὸν πνεῦμα δηλ. ἀδιαίρετον ψυχὴν καὶ ἀπλῆν, 4ον Ἀγγέλους καλοὺς τε καὶ κακοὺς. 5ον Ροπήν, κλίσιν, φοράν, διάθεσιν καρδίας π. χ. πνεῦμα πονηρίας. 6ον θ. χάριν ἀνακαινίζουσαν π. χ. τὸ πνεῦμα μὴ σβένυτε... Τὴν τελευταίαν ταύτην σημασίαν, κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλείστων πατέρων ἔχει ἡ λέξις πνεῦμα ἐν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις, ἢ δὲ λέξις ὀλόκληρον—ἀμείωτον. Τίθεται δὲ ἡ λέξις πνεῦμα ἢ κατὰ τὸ Σημιτικὸν τοῦ παραλληλισμοῦ ἰδίωμα ὡς π. χ. μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμα μου... Ἡ ἀσχέτως ἀντὶ τῆς λέξεως ψυχὴ ὡς π. χ. ὁ Λουκᾶς ἀναφέρων δύο ὅμοια συμβάντα δηλ. ἀναστάσεις εἰς Ἡράεις καὶ Εὐαγγέλιον, καὶ μεταχειρίζεσθαι ἐναλλάξ τὰς λέξεις ψυχὴ καὶ πνεῦμα. Ἡ ἵνα διλωθῆ τὸ ἀνότ' ῥον, πνευματικώτερον μέρος τῆς ψυχῆς ἐξ οὗ παρὰ Παύλῳ ἰδίᾳ καὶ ἡ διάκρισις τῶν πνευματικῶν ἢ κατὰ πνεῦμα πρὸς τοὺς ψυχικοὺς ἢ κατὰ σάρκα... δηλ. τοὺς ἀφοσιωμένους πρὸς τὸν Θεὸν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς παραδιδόμενους εἰς τὴν σάρκα.